

תת"ע 9379/04/16 - מדינת ישראל נגד בנטוב ירון

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 9379-04-16 מדינת ישראל נ' בנטוב ירון
לפני כבוד השופטת שרית קריספין-אברהם

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד עדי קליין

המאשימה

נגד

בנטוב ירון
ע"י ב"כ עו"ד גולדברג

הנאשם

הכרעת דין

<

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו נהיגה בשכרות, עבירה על סעיף 62(3) לפקודת התעבורה ועל תקנה 169ב לתקנות התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 16.4.16, בסמוך לשעה 00:54, נהג הנאשם ברכב בתל אביב, ברחוב השרון, בסמוך לצומת עם רחוב השומרון וזאת בהיותו שיכור, לאחר שבבדיקה שנערכה לו במכשיר "ינשוף", נמצאו בגופו 610 מיקרוגרם אלקוהול לליטר אוויר נשוף, כמות העולה על זו המותרת על פי חוק.

הנאשם כפר בעבירה המיוחסת לו וביום 1.2.17, נשמעו הראיות בתיק.

פרשת התביעה

עד תביעה מספר 1, רס"ר פבל גנקין, מטעמו הוגשו המסמכים הבאים: דו"ח הזמנה לדין ת/1, דו"ח פעולה באכיפת איסור נהיגה בשכרות ת/2, דו"ח עיכוב ת/3 ונספח לכתב האישום, ת/4.

עד תביעה מספר 2, רס"ר שאול מהתבי, מטעמו הוגשו המסמכים הבאים: פלטי בדיקת "ינשוף", ת/5, פלטי בדיקות עצמיות וכיול תחילת משמרת, ת/6, פלטי בדיקות עצמיות וכיול סוף משמרת, ת/7, טופס דין וחשבון, ת/8, תעודת בלון יחידה, ת/9.

כמו כן, הוגשו בהסכמה, המסמכים הבאים: זיכרון דברים של המתנדבת יפית מידם, ת/10, תעודת עובד ציבור לעניין תקינות, ת/11, כרטיס מכשיר, ת/12, טופס ביקורת תקופתית, ת/13, תעודת בלון מעבדה, ת/14.

מסיכום הראיות שהוגשו והעדויות שנשמעו מטעם המאשימה, הרי שלפי גרסתה, השתלשלות העניינים הייתה כדלקמן:

הנאשם נהג ברכב כמפורט לעיל, נעצר לבדיקה שגרתית במחסום משטרה, על ידי המתנדבת יפית מידם, כמפורט ב- ת/10, כאשר, ע"ת 1 עומד לצידה והמתנדבת ביקשה ממנו להיבדק במכשיר "נשפון".

בבדיקה ניתנה אינדיקציה חיובית לאלכוהול וע"ת 1, הודיע לנאשם כי הוא מעוכב לצורך בדיקה במכשיר ה"נשפון", כאמור בת/1 - ת/3.

העד ציין כי היה עם הנאשם כל העת, גם במהלך בדיקת ה"נשפון" שבוצעה לו על ידי ע"ת 2 והשגיח עליו שלא יאכל, ישתה או יעשן כנדרש, כאמור בת/1 ו-ת/2 ובהמשך לאמור ב-ת/10.

הנאשם נשאל והשיב, תחילה, כי לא שתה אלכוהול ואילו בהמשך, מסר כי שתה בקבוק בירה טובורג, בנפח של 330 מ"ל.

העד מסר לידי הנאשם את ת/4, לעניין מבחני הביצוע וערך לנאשם מבחן ביצוע (בדיקת מאפיינים), בו נמצאו הממצאים הבאים: הנאשם התנדנד בעמידה, חרג מהקו במבחן הליכה על הקו וכשל גם במבחן הבאת אצבע לאף.

התרשמותו הכללית של העד הייתה כי הנאשם נתון תחת השפעה בינונית של אלכוהול והוא ציין כי מפיו של הנאשם נדף ריח קל של אלכוהול.

הנאשם נדרש להיבדק במכשיר ה"נשפון" והסכים להיבדק, כאמור בת/2.

בשעה 01:14, בחלוף 20 דקות משעת עצירתו, החל עד תביעה מס' 2, לבדוק את הנאשם בבדיקת ה"נשפון", כאמור בת/5 ו-ת/8.

הנאשם נבדק במכשיר "נשפון" מספר 179, אשר ביום 17.2.16, נבדק בביקורת תקופתית, כעולה מ- ת/11 - ת/13 ונמצא תקין.

על פי ת/5, נשף הנאשם 2 נשיפות תקינות ונמדדו בהן הערכים 610 ו- 630 מיקרוגרם.

העד ציין ב- ת/8, כי החליף פיה עבור כל נשיפה.

המכשיר קבע כי המדידה הייתה תקינה וציין את הערך הנמוך מבין השניים, 610 מיקרוגרם, כתוצאה הסופית.

עותק מ- ת/8 נמסר לנאשם, כנדרש והוא חתם על קבלתו.

בשעה 02:05, סיימו העדים את הטיפול בנאשם ושחררו אותו.

פרשת ההגנה

הנאשם העיד להגנתו וסיפר כי אותו ערב, נסע עם כמה חברים לתל אביב, נעצר לבדיקה ולאחר שנבדק בדיקת "נשיפון" ונכשל בה, אמרה לו המתנדבת לצאת מן הרכב ולהתלוות אליה ומשעשה כן, היו ברשותו סיגריות ושתייה ואף שנאמר לו כי אסור לו לשותות, לאכול או לעשן, עישן סיגריות כל העת ושתייה מהבקבוק שהיה איתו. הנאשם מסר כי המתנדבת ליוותה אותו לשוטר השני והיו כמה שוטרים והוא ישב עם חבריו בצד עד לבדיקה במכשיר ה"נשוף", אותה נאלץ לעשות מספר פעמים, כי או שלא הצליח לנשוף כמו שצריך או שהמכונה לא עבדה כמו שצריך.

הנאשם נחקר והשיב כי אין זה נכון שאמר לע"ת 1, כי שתי בקבוק בירה ואם חתם על המסמך, כנראה לא קרא אותו כמו שצריך - עמוד 18 לפרוטוקול, שורות 1-10.

הנאשם נחקר והשיב כי לא הביא את חבריו לעדות בבית המשפט, ללא סיבה מיוחדת.

הנאשם נשאל אם טען בפני בא כוחו כי נשף מספר פעמים כי ייתכן והמכונה לא עבדה כמו שצריך והשיב בשלילה.

הנאשם נחקר והשיב כי רוב הזמן שהיה עם השוטרים, עישן סיגריות, אף שנאמר לו בהתחלה שאסור לו לעשן.

הנאשם נחקר ואישר כי הוסבר לו כיצד לבצע את מבחן המאפיינים, טען כי אינו יודע אם צלח אותם או כשל בהם ומשנאמר לו על ידי התובעת, כי כשל בכל המבחנים, אמר כי נשמע לו "הזוי".

הנאשם נשאל אם הוא זוכר את דבריו לשוטר, כאשר התבקש להסביר את ממצאי הבדיקה והשיב כי אינו זוכר במדויק.

דין והכרעה

לאחר שעיניתי בראיות המאשימה ושמעתי עדויות הצדדים וסיכומיהם, שוכנעתי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ברע"פ 8135/07, אהוד גורן נגד מדינת ישראל, קבע בית המשפט העליון בהרכב של שלושה שופטים כי: "אין מחלוקת שהינשוף מהווה מכשיר בדיקה אמין מבחינה ראייתית וראוי מבחינה חוקתית".

בפסקי הדין **ת' 11893/07 ו- עפ"ת 10-04-25457, מדינת ישראל נגד עוזרי** (להלן - פס"ד עוזרי), שם נדונה באריכות אמינותו ומהימנותו של מכשיר ה"נשוף", נקבע בשתי הערכאות כי מדובר במכשיר אמין וכאמור בפס"ד של בית המשפט המחוזי: "בצדק ציין בית משפט קמא כי למכשיר הינשוף עומדת חזקת אמינות, הניתנת לסתירה (עמוד 27 לפסק הדין). מסקנה זו נתמכה, בין היתר, באמור בפסק הדין הנ"ל בעניין גורן שבו נקבע כי "אין מחלוקת שהינשוף מהווה מכשיר בדיקה אמין מבחינה ראייתית וראוי מבחינה חוקתית" (פיסקה כ"ח לפסק דינו של כב' השופט א' רובינשטיין). מסקנה זו נובעת גם מן הדין עצמו (סעיף 64 לפקודה) שקבע את השימוש במכשיר נשיפה לבדיקת רמת האלכוהול (ראו: ע"פ 40202/07 מדינת ישראל נ' שלמה [פורסם בנבו] (ניתן ביום 4.6.2007).

...הנה כי כן, מסקנתנו היא כי בדין קבע בית משפט קמא כי עומדת לו, לינשוף, חזקת אמינות. מעבר לכך, המדינה עמדה בנטל המוטל עליה גם בראיות נוספות שהביאה לעניין מהימנות המכשיר, אם מן הניסיון שנצבר בעולם בנדון ואם בחוות דעת המומחים שהביאה".

בעפ"ת 36780-06-11, גאון נגד מדינת ישראל, קבע כבוד הש' בן יוסף: "בית משפט קמא קבע ואחזרו ואומר בצדק, שאין עדי התביעה המפעילים את המכשיר ואשר מכינים אותו להפעלה במעבדה וביחידות, צריכים להיות מומחים, מהנדסים, שיוכלו להכיר את המכשיר על כל מאפייניו ועל דרך פעולתו על בוריה. די בכך שלמדו קורס וכך במקרה זה להשתמש במכשיר, להפעילו כך שלא יטעה ולהכינו לשימוש כך שלא תהיה טעות בהפעלתו, המכשיר הספציפי הזה וזאת כאשר כבר נקבעה ההלכה, שהמכשיר המדעי הזה שבו מדובר, הינשוף, על דרך הכלל הוא מכשיר המבצע כראוי את המשימה של בדיקת שכרות".

בתפ 471-09-11 מדינת ישראל נ' חביב רבוח, קבע כבוד השופט גורפינקל:

"במשפט פלילי עסקינן ואכן רף ההוכחה לו נדרשת התביעה הינו הוכחה מעל לכל ספק סביר. יחד עם זאת, הדגש הינו על המילה סביר. לא די לה להגנה להעלות שורה של היפותזות תאורטיות בדבר ייתכנות קיומם של כשלים כשאינן כל ממצא אובייקטיבי, או ראשית ממצא כזה הקושר את המציאות לדבר ייתכנות הכשלים....באשר לתנאי תחזוקת הבלון הכיול והמכשיר, שוב, בפרשת עוזרי נבחנו כל ההיבטים הטכניים הנוגעים לתפעול ושמירה של המכשור על כל רבדיו. משעה שביהמ"ש הכשיר את השימוש במכשיר כפי שנעשה בפרשת עוזרי, לא ניתן בכל תיק ותיק לחזור מבראשית ולהטיל דופי באופן בו מתחזקת המשטרה את הציוד. הנושא נבחן והוכרע ואין כל סיבה מוצדקת לסטות מהכרעה זו".

משנקבעה חזקת אמינותו של מכשיר ה"ינשוף", די בכך שניתן פלט בדיקה המציין כמות העולה על רף האכיפה הקבוע בחוק, ממכשיר "ינשוף" שעבר את הבדיקות התקופתיות הנדרשות ואת בדיקת הכיול טרם ההפעלה ונמצא תקין, על מנת לקבוע כי הנבדק עבר עבירה של נהיגה בשכרות.

במקרה שלפנינו, בתאריך 17.2.16, נערכה בדיקה תקופתית שגרתית, למכשיר "ינשוף" מספר 179, על ידי רס"ב אבנר ברזילי.

כעולה מ- ת/11 - ת/13, המכשיר נמצא תקין.

בתום הבדיקה, כייל העד את המכשיר לערך בלון הכיול ששימש את יחידת התנועה באותה תקופה, 352.86.

ערך זה נרשם על ידי עד תביעה מס' 2, בת/6 ו-ת/7, כאשר ביום 15.4.16, בשעה 21:56, ביצע בדיקת כיול בתחילת המשמרת למכשיר האמור והמכשיר נמצא תקין וביום 16.4.16, בשעה 05:37, ביצע בדיקת כיול בסוף המשמרת למכשיר האמור והמכשיר נמצא תקין.

על פי ת/5 ו-ת/8, זהו המכשיר בו עשה העד שימוש לצורך בדיקתו של הנאשם.

העד תיעד את הליך הבדיקה, כנדרש, ב- ת/8 ועותק מהמסמך נמסר לנאשם, אשר חתם עליו.

כמפורט לעיל, לא נפל דופי בהליך בדיקתו של הנאשם.

גרסת הנאשם, לפיה בילה את זמן ההמתנה לבדיקת ה"ינשוף" בלויית חבריו ובעישון סיגריות, לא עשתה עלי רושם אמין כלל ועיקר.

ע"ת 1 העיד כי שמר כל העת על הנאשם, מרגע עצירתו ועד לאחר בדיקתו והסנגור לא הציג לו בחקירה נגדית כל שאלה, שהיה בה וולו ניסיון לסתור גרסתו, בהקשר זה וגרסת הנאשם לא הוצגה בפניו. הנאשם אף הודה כי לא הציג גרסה זו בפני סנגורו וטעמיו עמו.

בספריו- "על הראיות", חלק רביעי עמוד 1949 ו"על סדר הדין בפלילים", חלק שני כרך ב', עמוד 1574 כתב כבוד הש' קדמי

"כאשר לא מציגים לעד שאלות בחקירה שכנגד בקשר לנושא מסוים, ההנחה היא - בהעדר הסבר סביר אחר - כי אין חולקים על דברי העד באותו נושא: ואפילו מוסברת אי ההתייחסות - יש לה משקל לטובת גרסת העד, באשר באותה נקודה לא הייתה לעד הזדמנות ל"הגן" על עמדתו".

טענת ההגנה המרכזית של הנאשם, כעולה מסיכומי הסנגור, הנה, כי לא עבר פרק הזמן הנדרש, 15 דקות, מהרגע בו נעצר הנאשם במחסום המשטרתי ועד לבדיקתו במכשיר ה"ינשוף" ולכן, אין תוקף לממצאי הבדיקה.

לא אוכל לקבל טענה זו, מהטעמים הבאים:

ציר הזמנים פורט לעיל וכפי שקבעתי, עבר פרק זמן של 20 דקות, מרגע עצירתו של הנאשם ועד לבדיקתו.

הדרישה של 15 דקות, מרגע עצירתו של חשוד בנהיגה בשכרות ועד לבדיקה במכשיר "ינשוף", יסודה בצורך להפריד בין שתיית האלכוהול לבדיקה עצמה והיא נדרשת, למעשה, רק מקום בו טוען החשוד, כי שתה משקה אלכוהולי בסמוך לפני עצירתו.

לענין זה, ראה ע"פ 70200/07 גורן נגד מדינת ישראל, שם פסק כבוד השופט מודריק כי "**הנוהל אינו מחייב את השוטר העורך את הבדיקה להמתין, בכל מקרה, 15 דקות עד שייפתח בבדיקה, המתנה כזו נדרשת רק אם הנבדק שתה אלכוהול זמן קצר לפני המדידה**".

בענייננו, הנאשם, לא רק שלא טען כי שתה משקה אלכוהולי בסמוך לפני הבדיקה, הרי שטען, על פי גרסתו בבית המשפט, כי לא שתה כלל אלכוהול.

בנסיבות אלה, אין כל נפקות לטענת הסנגור וממילא, כפי שקבעתי, חלפו 20 דקות, עד לבדיקת הנאשם.

בנוסף, הלכה פסוקה היא, כי בית המשפט אינו חייב להסתמך על בדיקה מדעית בלבד וכי ניתן להרשיע נאשם בעבירה של נהיגה בשכרות, על פי ממצאי התנהגות.

ברע"פ 10284/07 רועי קדוש נ' מדינת ישראל, נאמר:

"לא אחת קבע בית-משפט זה, כי אין ללמוד, כי קיומה של דרך הוכחה מדעית בדבר קיומו של אחוז אלכוהול אסור בעת הנהיגה ברכב היא תנאי בל יעבור להרשעה בעבירה לפי סעיף 62 לפקודת התעבורה. נקבע, כי ניתן להוכיח נהיגה בשכרות אף ללא הסתמכות על בדיקה מדעית. כך למשל נקבע ברע"פ 666/86 סאמי סודקי עודה נ' מדינת ישראל :

"העיון בהוראותיו של החוק ושל התקנות מלמד, כי המחוקק אכן קבע דרכי בדיקה מיוחדות, אשר להן חייב נוהג רכב להכפיף את עצמו בתנאים הקבועים בחוק ובתקנות שהותקנו מכוחו, והוא גם קבע אמות מידה לגבי אחוז האלכוהול, אשר אם התקיים אסורה נהיגת רכב אותה שעה. אולם, מנוסחו של הסעיף אין ללמוד, כי נקיטת דרך ההוכחה בדבר קיומו של אחוז אלכוהול אסור בעת הנהיגה ברכב (נשיפה, בדיקת דם או בדיקת שתן) היא תנאי-בל-יעבור להרשעה בעבירה על סעיף 62 לפקודה או על תקנה 26 לתקנות, וכי אין להרשיע אדם בנהיגה אסורה כאמור בסעיף 62(3) או בתקנה 26 על-פי ראיות אחרות המוכיחות את שכרותו." [ההדגשה הוספה - ס.ג.].

משמע, ניתן להוכיח שכרות בדרך שאינה מדעית על-פי מאפייני שכרות, אולם ברי, אפוא, כי ככל הרשעה בפלילים, על הרשעה כזו להישען על ראיות המוכיחות את השכרות מעל לכל ספק סביר..".

ברע"פ 2419/12 כהן נגד מדינת ישראל, קבע כבוד הש' רובינשטיין:

"לאחר העיון אין בידי להיעתר לבקשה. שאלת אופן הוכחתו של כיול הינשוף אכן תלויה ועומדת בפני בית משפט זה בעניין שרביט, לצורך מענה מחייב במישור המשפטי הרחב. ואולם, בענייננו מבוססת הרשעת המבקשת גם על נדבכים נוספים (בכללם, כאמור, ההודאה בשתייה, עדות המתנדב וההימנעות מהעדת עדי הגנה רלבנטיים לכאורה)".

ברע"פ 2420/12, מסלאחה נגד מדינת ישראל קבעה כבוד הש' נאור:

"אשוב ואציין: קבילותו של מכשיר ה"ינשוף" איננה ממין העניין, ככל שבראיות התביעה די כדי להרשיע את המבקש גם בלעדיו. גם בבקשה שבפניי, אלו הם פני הדברים. המבקש הודה בשתיית כוס יין וחצי כוס בירה; הוא כשל בבדיקת המאפיינים; נדף ממנו ריח עז של אלכוהול. כפי שציין אף בית המשפט המחוזי, בכך די כדי להרשיעו, ואין קבילות ה"ינשוף" מעלה או מורידה".

ברע"פ 2964/12 חי נגד מדינת ישראל קבעה כבוד הש' נאור:

"דין הבקשה להידחות. נסיבותיה דומות לבקשות אחרות מסוג זה שבאו בפני בית משפט זה לאחרונה ונדחו (ראו והשוו: רע"פ 2420/12 מוסטפא נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 3.4.2012), והפרשות הנזכרות שם). בפרט דומות נסיבות המקרה להחלטת השופט רובינשטיין ב-רע"פ 2419/12 כהן נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 15.4.2012). בפרשות אלו כולן די היה בראיות התביעה כדי להביא להרשעת המבקש גם ללא צורך בבדיקת ה"ינשוף", ומשכך שאלת קבילותו איננה מעלה או מורידה. כך פני הדברים גם בענייננו. המבקש הודה בשתייתם של 4 משקאות אלכוהוליים, מפיו נדף ריח חזק של אלכוהול, ועד מטעמו העיד כי שתה

אלכוהול ברכב, בניגוד לעדותו של המבקש".

דהיינו, ניתן לראות כי בית המשפט העליון קובע בפסיקה עקבית כי די בכך שנהג הודה בשתיית משקה אלכוהולי טרם הנהיגה, בריח אלכוהול שנודף מפיו ובכך שלא העיד להגנתו או נמנע מלביא עדי הגנה רלוונטיים מטעמו, בכדי להרשיעו בעבירה של נהיגה בשכרות.

כפי שפורט לעיל, הנאשם הכחיש פעמיים כי שתה אלכוהול כלל ואילו 3 פעמים, הודה בשתיית "רק בירה", "אין משהו דרמטי שתייתי בירה" או בירה טובורג בנפח של 330 מ"ל עובר לנהיגה.

הנאשם נמנע מלהביא לעדות את החברים שהיו עמו ברכב ולגרסתו, שהו לצדו בכל מהלך ההמתנה לבדיקה והימנעות זו תיזקף לחובתו.

מפיו של הנאשם נדף ריח אלכוהול והוא כשל בכל מבחני הביצוע שנערכו לו.

מכל האמור לעיל, בנוגע להליך הבדיקה של המכשיר טרם האכיפה והליך בדיקתו של הנאשם עצמו, כמו גם ממצאי התנהגות, הימנעות מהבאת עדי הגנה והודיה בשתיית משקה אלכוהולי עובר לנהיגה וגרסה סותרת, מנגד, לפיה לא שתה כלל, אני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה והוכיחה, ברמה הנדרשת במשפט פלילי, כי הנאשם נהג בשכרות, כמיוחס לו בכתב האישום. <>

ניתנה היום, ג' אדר תשע"ז, 01 מרץ 2017, במעמד הצדדים